

I. We tom sdžaržanu.

Bog sdžaržyjo sčytkne swoje stwořby, widobne a niewidobne, rošymne a nerošymne, janžele a žloweki, slyńzo, mjašez, gwěsdy, nebjo, semju, luft, wodu, hogen, sčhe rostliny, sbožo, swěćeta, tasčki, ryby a huženze. Won sdžaržyjo jim jich bysčhe, a tym žywm to žyweńe; město tych sajdužych pschińašo won sašej druge předk, a sdaržyjo tač ten rod sčytknych stwořbow. Tam nejso žeden tasčk, žedno łopenko daniž spēlko, kenž Bog nedejał sdžaržasč. Togodla žejo tež Jesus, ač ten nebjasłi Wosčy te tasčki skubła, a tu tšhawu togo pola hobleka, kenž žinša jo, a witsche do pjaza se chyschijo, a s. Pawoł, žejo: „Won jo sčytkno stwořit, a sčytkno hobstoj we nom,“ a Dabid groni k Bogu: „Kněžo! ty pomogasč hobož žlowekam a sbožu. Sčytknych wožy zakaju na tebe; a ty dajosč jim jich zarobu we swojom zašu, ty wotworijosč twoju ruku a napońnijosč sčytkno, zož jo žywe, s dobrym spodobanim.“

Bog sdžaržyjo mjasy tymi widobnymi stwořbami wošebite tych žlowekow.

Won jim sdžaržyjo duschu, schělo a žyweńe. Togodla žejo Jesus: „Nestarašcho se sa wascho žyweńe, zo wy jěsč a pišch bužoscho, tež niz sa wasch žywot, zo se hoblekasch bužoscho: Toli nejso to žyweńe wězej, něžli ta jěž, a ten žywot wězej, něžli ta drašwa?“ Gaby Bog jano jadno hołognusche swojo hobližo psched nami satawisč dejał, ga by my se slěkali, my by sajšchli, a sašej do kurja se roschili (Ps. 104, 29). Bog pač sdžaržyjo naš, a stara se sa naš. Won wě, zogož my poderbimy, a sažarbujso naš se wsčytkneju potrebnosčju a žywnosčju togo schěla a žy-